

nosu byla pryč. Však to tu, slavný soude, vídíte. A nechybí ho ani tak moc veliký kus.“

Pappová ukázala na požádání svůj nos. Chyběla sice jen malá špička, to se musí Tóthovi nechat, ale co je to platné, když ji to navždy zohyždilo. Mimo to vyvrátila Pappová svojí svědeckou výpověďí tvrzení obžalovaného, že jí to udělal z lásky. Měla prý si vzít někoho jiného a on ze strachu nebo ze zlosti jí zohyždil, aby se již žádnému nelíbila.

Soud uznal horkokrevného vdovce vinným ze zločinu těžkého ublížení na těle a vyměřil mu žalář v trvání osmi měsíců.

Odsouzený se však odvolal, neboť mu nešlo na rozum, že by za svoji horoucí lásku a štípíček nosu mohl dostat takový trest.

Soudní tabule v Bratislavě ještě jednou tu celou historii přetřásala a proklepala a výsledek byl ten, že rozsudek sedrie v Komárně byl zrušen a Tóth dostal pouze tři měsíce. O podmíněčnosti tohoto trestu bylo zavedeno šetření.

—ij—

Pilot excísáře Karla.

(Trestní soud v Bratislavě.)

Emil Hauser ze Spišské Nové Vsi je muž slavné a pestré minulosti, ač je mu teprve něco přes třicet. Vyučil se kovorytectví na umělecko-průmyslové škole ve Vídni, ale od převratu se živil výhradně samými podvody. Nejskvělejší jeho činem, na který je jak náleží pyšný, je účast na puči excísáře Karla v Maďarsku, neboť při té příležitosti svěřili mu oba císařští manželé svoje životy, když jako pilot řídil jejich aeroplán na cestě ze Švýcar.

Podvody tohoto výtečníka možno zařaditi do třech zvláštních období. Na počátku své podvodnické kariéry podváděl různé pojišťovny, u nichž byl zaměstnán jako agent. Vystavoval totiž pojistné listiny na osoby, které nemohly platiti nebo třeba ani neexistovaly, provisi si vybral a nežli se na podvod přišlo, byl zatím přes hory a doly.

Když v tomto oboru mu již pšenice nekvetla, neboť jeho jméno bylo zaneseno v černé knize všech pojišťoven, zkusil to jinak. Vzal na sebe tvářnost milovníka umění a navštěvoval zámožné rodiny, kde vykládal, jak v nedalekém zámku, který byl zabrán pozemkovým úřadem, je spousta krásných obrazů, rytin a gobelinů, které mají být vyvezeny do ciziny, neboť zde se o ně nikdo nezajímá. On, Hauser, zná prý se dobře s majitelem a kdyby si snad vážený pán nebo milostivá paní nějakou tu uměleckou věc přáli lacino koupiti, že to velice rád a nezištně zprostředkuje jen z přátelství k majiteli zámku. Skoro vždy setkal se jeho trik s úspěchem, on dostal tučnou zálohu a zmizel. Ani tuto činnost nemohl dlouho provozovati, neboť za nedlouho mu byly bezpečnostní orgány v patách a jen tak tak se mu podařilo uniknouti.

Na to etabloval se v Prešově jako zprostředkovatel československého státního příslušenství, které obstarával hlavně maďarskému obecenstvu. První jeho věcí totiž by-

lo vybrání zálohy, při čemž jeho nejnižší taxa byla 1000 Kč, o to ostatní se již nestaral. Tu byla konečně míra jeho hříchů dovršena a státní zastupitelství naň podalo žalobu, z níž se měl zodpovídat před soudem v Bratislavě. Jelikož se však jeden ze svědků nedostavil, musilo býti líčení odročeno.

—ij—

Zamotaný případ.

(Zemský trestní soud v Brně.)

V soudní síni je ticho. Křesla za zeleným stolem jsou opuštěna, slavný soud odebral se už před čtvrt hodinou k poradě, státní zástupce s obhájcem, kteří ještě před chvílí vedli spolu úporný souboj, kouří na chodbě zrovna pod červenobílou tabulkou „kouření zakázáno“ a vypravují si s novináři anekdoty. Na lavici zbyl obžalovaný, hlídáný dozorcem. Netváří se nijak kající, naopak pyšně hledí do lavic pro obecenstvo, kde ho dvě přítelkyně obdivují, jak tvrdý oříšek dal dnes slavnému soudu k rozlousknutí.

Historie jeho činu je dost jednoduchá. Klidný občan kráčel pozdě večer domů. Vincenc Šlám a, náš obžalovaný, přistoupil k němu se zdvořilou otázkou, kolik je hodin. Občan ochotně mu vyhověl, vytáhl hodinky — rychlý hmat a Vinca už s nimi utíkal, jako by chtěl přerazit světový rekord. Okradený však také neztrácel času voláním o pomoc a rozběhl se za zlodějem. Dohonil ho a hodinky mu vyrval, přídav mu pár dobře mířených. To se Vincovi dosud nestalo. Aby pomstil svou pošramocenou pověst, vytáhl kudlu a píchnul majitele hodinek do ramene i do prsou. Ten teprve nyní začal volat, přiběhla stráž a Vinca dostal „náramky“.

Při přelíčení hádal se státní zástupce s obhájcem, čeho se vlastně Vinca dopustil. Obhájce praví: Je to nedokonaná krádež a ublížení na těle. Státní zástupce prohlašuje Vincu za loupežníka, který provedl loupež se smrtící zbraní v ruce. Oba snesli pro to tolik důkazů, že soud skoro už hodinu se radí, komu dát za pravdu.

Není to lehké rozhodování. Vinca, dobře pochopiv situaci, kápl božskou a s přesvědčující upřímností vypravoval: „Slavný soude, přece mne ráčejí znát! Nejsem tu prvně, ale dycky to byly jen malé věci — nějaké „chmátnutí“ nebo půda — ale s „červenou“ já nepracuju. To jsem jen dostal vztek, když mne ten pán začal za ty hodinky mlátit.“ Nepovídá to nijak afektovaně, mluví poctivou hantýrkou a můžeme mu věřit. Ta upřímnost má totiž dobrý důvod. Krádež a ublížení na těle — to sic vydá pár měsíců, ale z loupeže by koulaly celé roky. To chápou i dvě přítelkyně vzadu, a Vinca nemusí mrkáním a šklebením ujišťovat, že nezadal si přiznáním, které je v zásadě proti pravidlům zlodějské etiky.

Bylo to přiznání z nouze a Vincovi pomohlo. Když mu soud, který se konečně vrátil s rozsudkem, oznámil, že je uznán vinným pouze krádeží a ublížením na těle a odsuzuje se proto k třinácti měsícům, Vinca si spokojeně oddychl. Mohlo to být horší.